

Publicerad 2018-06-10 09:13 av SofieVem

Hon lämnar sig själv, dag för dag.

Till slutet vill jag finnas

Är det såhär livet ska sluta?

Ensam, bortkommen i en sliten fåtölj hemma.

Hon har tappat färgen med livsgnistan

Värken tar över och skapar bekymmer

Och benen som bar henne, bär henne inte längre själv

Inombords vilar frustration av att behöva, men inte vilja ha hjälp

Och mitt samvete kvalar mellan sorg och skuld över att jag inte räcker till

Det värker så var dag jag ser hon lida

Om jag kunde bära henne på mina axlar, hade jag gjort det tusengångar om.

I livets sista tid förtjänar alla precis som hon en värdig frid.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren SofieVem med Poeter.se id #104115 innehar upphovsrätten